

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

17 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor

judecând, în ședință publică, cererea de revizuire declarată de către condamnată Dmitrieva Tatiana și avocatul acesteia Tarnovschi Vasile, împotriva deciziilor Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 05 decembrie 2007 și Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2007, în cauza penală privind-o pe

Dmitrieva Tatiana Xxxxx, născută la xxxxx, originară din or. Xxxxx, domiciliată în mun. Xxxxx str. Xxxxx ap. x

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 03.04.2006-16.03.2007
2. instanța de apel: 11.06.2007-28.06.2007
3. instanța de recurs: 18.10.2007 - 05.12.2007

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-au prezentat:

Avocatul, Tarnovschi Vasile care a solicitat admiterea cererii de revizuire în sensul declarat.

Procurorul, Suvac Nicolae, care a solicitat admiterea cererii de revizuire.

Asupra cererii de revizuire, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani din 17 martie 2007, **Dmitrieva Tatiana Xxxxx** a fost achitată de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, din lipsa existenței faptei infracțiunii.

2. Potrivit sentinței, de către organul de urmărire penală Dmitrieva T. a fost învinuită de faptul că, exercitând funcția de arhitect în cadrul ÎMI „Chișinău proiect”, fiind persoană cu funcții de răspundere, căreia într-o întreprindere a administrației publice locale i se acordă anumite drepturi și obligații, fără a înregistra în modul convenit și pentru grăbi îndeplinirea proiectului de execuție a anexei cu subsol la ap. 48 de pe str. Drumul Crucii, 98, mun. Chișinău, contrar obligațiilor sale de serviciu, a estorcat de la Moroz V. suma de 300 dolari SUA, pe care i-a primit în două tranșe la 05 decembrie 2005 -100 dolari SUA și la 04 ianuarie 2006 - 200 dolari SUA, când a fost reținută de polițiști. Acțiunile acesteia au fost încadrate în baza art. 324 alin. (2) lit.c) Cod penal - *fapta persoanei cu funcție de răspundere care pretinde ori primește bani ce nu i se cuvin, pentru a îndeplini, grăbi*

întreprinderea unei acțiuni ce țin de obligațiile ei de serviciu, săvârșită prin estorcare.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Dmitrieva T. să fie condamnată conform învinuirii aduse, argumentând că, nu au fost luate în considerație probele administrate, ce confirmă vinovăția acesteia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2007 a fost admis apelul declarat, fiind casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Dmitrieva T. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 330 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 400 unități convenționale, ceea ce constituia suma de 8000 lei, fără privarea de dreptul de a exercita funcția de arhitect.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat, că Dmitrieva T. exercitând funcția de arhitect coordonator în secția de arhitectură și construcții nr. 1 al Institutului Municipal de Proiectări „Chișinăuproiect”, fiind funcționar al unei instituții municipale, care nu este persoană cu funcție de răspundere, pentru elaborarea documentației de proiect, fără înregistrarea în modul convenit și pentru a grăbi îndeplinirea proiectului de execuție a anexei cu subsol la ap. 48 de pe str. Drumul Crucii, 98, mun. Chișinău, a estorcat de la Moroz V. suma de 300 dolari SUA, pe care i-a primit în două tranșe la 05 decembrie 2005 -100 dolari SUA și la 04 ianuarie 2006 - 200 dolari SUA, după care faptele a fost reținută de către colaboratorii CP s. Buiucani, mun. Chișinău.

Instanța de apel a constatat că, vinovăția inculpatei în comiterea acțiunilor incriminate a fost dovedită, însă fapta acesteia formează componenta infracțiunii art. 330 alin.(1) Cod penal, deoarece Dmitrieva T. nu este persoană cu funcție de răspundere.

6. Decizia a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Ciolacu N. în numele condamnatei, care a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței, argumentând că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, iar în privința acesteia a avut loc o provocare.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 decembrie 2007, a fost dispusă inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat și nu îndeplinește cerințele prevăzute de art. 430 Cod de procedură penală.

8. Pentru a pronunța soluția, instanța de recurs a reținut că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, apreciind la justa valoare probele administrate la dosar, iar concluzia acesteia privind vinovăția condamnatei în comiterea infracțiunii imputate este absolut legală și întemeiată, prin ce s-a corectat eroarea admisă de către instanța de fond.

La baza acestor concluzii, instanța de apel corect a pus declarațiile părții vătămate V. Moroz, ale martorului I. Vrînceanu, care au fost citite în ședința de judecată din cauza neprezentării motivate a acestuia ședința de judecată, martorului R. Semionova, precum și prin procesul verbal de cercetare la fața locului, prin

rapoartele de expertiză criminalistică, recipisa condamnatei, etc.

Instanța de recurs a reținut și faptul că, instanța de apel corect a constatat că Dmitrieva T. nu este persoană cu funcții de răspundere fapt ce a determinat concluzia justă privind reîncadrarea acțiunilor acesteia din art.324 Cod penal la art. 330 Cod penal.

La stabilirea pedepsei, s-a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, respectându-se regulile privind individualizarea pedepsei, condamnatei stabilindu-i-se pedeapsa cu amendă în limitele sancțiunilor prevăzute de articolul nominalizat.

Instanța de recurs a concluzionat că, în recursul declarat de avocat în numele condamnatei, nu a fost respectată o altă condiție obligatorie impusă cererii de recurs, ce este prevăzută de art. 430 pct. 7) Cod de procedură penală coroborat cu art. 420 alin. (1) și 401 Cod de procedură penală și anume, nu este prezentă semnătura persoanei care este în drept să declare recurs, care este obligatorie, și în cazul în care se declară recurs în numele ei, cererea nefiind semnată de Dmitrieva T., motiv din care recursul a fost respens ca inadmisibil.

9. La 12 martie 2020, condamnata și avocatul acesteia, Tarnovschi V., au depus o cerere de revizuire, prin care solicită desființarea deciziilor instanței de recurs și a instanței de apel, cu menținerea sentinței din motiv că, au fost încălcate prevederile art. 6 § 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, prin faptul că infracțiunea a avut loc ca urmare a provocării lui Vrîncean I. și reprezentantul său Moroz V.

La cererea depusă a fost anexată Hotărârea CtEDO din 26 martie 2019, în cauza Dmitrieva Tatiana împotriva Republicii Moldova (f.d.20-40 v. II)

10. Judecînd cererea de revizuire în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit conchide că aceasta urmează a fi admisă din următoarele considerente.

Conform art. 464¹ alin.(11), 435 alin.(1) pct.2) lit. b) Cod de procedură penală, dacă se constată că cererea de revizuire este întemeiată, instanța desființează hotărîrea atacată sub aspectul dreptului încălcat și rejudecă cauza, dispunînd achitarea persoanei.

Potrivit art. 464¹ alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrile irevocabile pronunțate în cauzele în care Curtea a constatat o încălcare a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale omului ori a dispus scoaterea cauzei de pe rol ca urmare a soluționării amiabile a litigiului dintre stat și reclamantî pot fi supuse revizuirii dacă cel puțin una dintre consecințele grave ale încălcării Convenției și a protocoalelor adiționale la aceasta continuă să se producă și nu poate fi remediată decît prin revizuirea hotărîrii pronunțate.

Examinînd calea extraordinară de atac prin prisma dispozițiilor legale menționate, Colegiul consideră cazul dat de revizuire ca fiind dublu condiționat, ce presupune:

- existența unei hotărîri definitive a Curții, prin care sa constatat o încălcare a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale persoanei;

- și consecințele grave ale încălcării Convenției continue să se producă și să nu poată fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

Această cerere de revizuire poate fi formulată de persoana al cărei drept a fost încălcat (art.464¹ alin.(2) lit. a) Cod de procedură penală), care a avut calitatea de parte atât în cauza împotriva Republicii Moldova soluționată prin hotărârea Curții, cât și în cauza soluționată prin hotărârea instanței naționale (moldovenești).

Având în vedere cele menționate, Colegiul constată că prezenta cerere de revizuire este formulată de o persoană cu privire la care Curtea s-a pronunțat, existând o hotărâre prin care aceasta a constatat o încălcare a unui drept al persoanei care solicită revizuirea.

În sensul vizat se atestă că, prin hotărârea din 26 martie 2019, în cauza Dmitrieva contra Republicii Moldova, Curtea a constatat violarea art. 6 § 1 din Convenție, ce se manifestă prin faptul că procesul penal intentat împotriva lui Dmitrieva T., a fost unul inechitabil, deoarece reclamanta nu a dispus de garanții procedurale adecvate în cursul procedurii în care a depus o plângere referitor la provocarea de către poliție.

Analizând aceste argumente, Curtea a reamintit că pentru a face distincție între provocarea poliției și utilizarea permisă a tehnicilor speciale de investigare, utilizează în principal două criterii: un criteriu de fond și un criteriu procedural (*a se vedea referința la aceste criterii în cauza Matanović, citată mai sus, §§ 123-130, și Virgil Dan Vasile, citată mai sus, §§ 40-46*).

În cauza *Matanović (citată mai sus, §§ 131-135)* și *Virgil Dan Vasile (citată mai sus, §§ 47-50)*, aceasta a explicat modul în care aplică aceste criterii:

a) Analizând, Curtea trebuie să răspundă prioritar la întrebarea preliminară privind existența unei cereri de apărare bazate pe provocări din partea autorităților de stat. În acest sens, pentru a efectua o examinare ulterioară, aceasta trebuie să se asigure dacă situația respectivă se încadrează în categoria cauzelor de provocare". Dacă Curtea constată că plângerea reclamantei trebuie examinată în „categoria cauzelor de provocare”, aceasta va examina mai întâi criteriul de fond.

b) În ceea ce privește criteriul de fond, în cazul în care Curtea consideră cu suficientă certitudine, bazându-se pe informațiile disponibile, că autoritățile naționale au investigat activitățile reclamantului în mod predominant pasiv și nu l-au provocat să comită o infracțiune, aceasta, în mod normal, concluzionează că utilizarea ulterioară a probelor, obținute împotriva reclamantului prin intermediul măsurilor de supraveghere, în cadrul procedurii penale, nu ridică nici o problemă, conform Articolului 6 § 1 din Convenție.

c) Cu toate acestea, dacă constatările Curții privind criteriul de fond nu sunt concludente din cauza lipsei de informații la dosar, absența divulgării informațiilor sau a existenței unor contradicții în interpretarea de către părți sau dacă Curtea constată, în baza criteriului de fond, că reclamantul a fost supus provocării, încălcând cerințele Articolului 6 § 1 din Convenție, aceasta trebuie să realizeze, în al doilea rând, examinarea garanțiilor procedurale.

Revenind la faptele din această cauză, Curtea a notat că „reclamanta, în calitate de funcționar, a fost condamnată pentru corupție, adică pentru că a primit mită de la V., care a acționat în numele lui I., pentru a facilita și accelera obținerea unui plan de construcție. Aceasta consideră că una dintre principalele probleme abordate de prezenta cauză este dacă reclamanta a acceptat mita ca urmare a influenței exercitate asupra ei de V., ca agent sub acoperire, sau dacă acesta din urmă, asistat de autoritățile de urmărire penală, s-a alăturat activității criminale a reclamantei.”

Având în vedere circumstanțele prezentei cauze, Curtea a considerat că **prezenta cauză se referă la „categoria cauzelor de provocare”** (comparați cu *Matanović*, citată mai sus, §§ 136-137 și *Ramanauskas* (nr. 2), citată mai sus, § 64, a se vedea, cu toate acestea, *Trifontsov v. Rusia* (dec.), nr. 12025/02, 9 octombrie 2012).

Curtea a mai notat că, din dovezile de care dispune, **nu rezultă că, înainte de evenimentele litigioase, autoritățile statului să fi bănuțit reclamanta de corupție sau că ar avea probe obiective în această privință.**

Curtea a notat, de asemenea, că „**rolul lui V., în cadrul procedurii care a urmat după denunțul reclamantei, poate fi asemănător cu cel al unui agent sub acoperire.**” Aceasta a reamintit că, în principiu, nu vede nimic inadecvat sau arbitrar în decizia autorităților procuraturii de a instrui o persoană să acționeze în calitate de informator, după ce i-a înștiințat despre oferta de luare de mită făcută de către un reclamant (*Gorgievski contra Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei*, nr. 18002/02, § 52, 16 iulie 2009). Dat fiind faptul, aceasta constată în cazul de față că probele care i-au fost prezentate nu permit să se știe cu exactitate momentul în care V. a devenit „agent”. De fapt, plângerea oficială a lui V. datează de la 4 ianuarie 2006, totuși, el a declarat în fața primei instanțe că a contactat poliția una sau două zile după 5 decembrie 2005. Curtea a notat, de asemenea, că, în declarația sa din 4 ianuarie 2006, V. a declarat că inițial i-a oferit reclamantei prima parte din sumă și apoi a contactat poliția, în timp ce în prima instanță, el ar fi declarat că a oferit prima parte din sumă după ce a luat legătura cu autoritatea de urmărire penală.

Curtea a mai remarcat faptul că, în probele cauzei nu se menționează instrucțiunile date de poliție lui V. și nici procedura care ar fi fost urmată în scopul autorizării executării operațiunii secrete. În acest sens, aceasta reamintește că recurgerea la operațiuni efectuate de agenți sub acoperire sau informatori trebuie să fie bine justificată, sub rezerva unei proceduri riguroase de autorizare și documentată într-o manieră care să permită o examinare ulterioară independentă a comportamentului participanților (a se vedea cauza *Matanović*, citată mai sus, § 124 și cazurile citate). Absența garanțiilor procedurale în cazul în care este comandată o operațiune secretă generează un risc de arbitrar și de provocare (ibidem).

De asemenea, dovezile de care dispune Curtea nu permit să se stabilească dacă rolul lui V. a fost un factor determinant pentru activitatea criminală a reclamantei. În această privință, Curtea arată că V. a susținut că a înregistrat conversația cu reclamanta. Cu toate acestea, în dosar nu figurează nicio transcriere a acestor înregistrări și, în plus, instanțele naționale nu le menționează deloc. Curtea consideră că înregistrările în litigiu ar fi putut

furniza informații foarte utile pentru a determina comportamentul lui V. și cel al reclamantei (comparați cu cauza Pareniuc v. Republica Moldova, nr. 17953/08, § 39, 1 iulie 2014, și Ramanauskas (nr. 2), citată mai sus, § 67).

În acest sens, Curtea a menționat cauza Ramanauskas § 61 și Virgil Dan Vasile, § 44, în care a reținut că, examinarea procedurii în care s-a pronunțat acuzația de provocare din partea poliției este necesară pentru a se stabili dacă în prezenta cauză dreptul la apărare a fost protejat în mod adecvat, și anume dacă s-a respectat principiul contradictorial și a egalității armelor.

Astfel că, în cazul când acuzatul continuă să formuleze afirmații controversate cu privire la provocare, Curtea pune sarcina probațiunii pe seama autorităților. Acuzarea are sarcina de a demonstra faptul că nu a existat o provocare, și că alegațiile reclamantului sunt nefondate. Scopul controlului judiciar trebuie să reflecte motivele pentru care operațiunea sub acoperire a fost controversată, nivelul de implicare a polițiștilor la săvârșirea infracțiunii, precum și natura oricărei provocări la care reclamantul a fost supus.

Ținând cont de aceste constatări ale CtEDO în speță Colegiul lărgit, reieșind din materialele cauzei, constată că partea apărării pe parcursul desfășurării întregului proces penal, în faza cercetării judecătorești în prima instanță, mai apoi în cererile de apel și de recurs ordinar a invocat că, a fost victima unei provocări (f.d.260, 298-302 vol. I).

Colegiul penal consideră, că în această situație obligația de a demonstra faptul că nu a existat o provocare, cu excepția cazului în care acuzațiile condamnatului ar putea fi în cea mai mică măsură credibile, urma să fie îndeplinită de către acuzare. În absența unor asemenea dovezi, instanțele judecătorești erau obligate să examineze circumstanțele cauzei și să întreprindă acțiunile necesare pentru stabilirea adevărului, inclusiv și a existenței sau lipsei actului de provocare.

În ceea ce privește circumstanțele prezentei cauze și Curtea a notat că, reclamanta a susținut pe parcursul procedurilor în instanțele naționale că a fost indusă să comită infracțiunea. Totuși, aceasta constată că Curtea de Apel Chișinău a condamnat reclamanta fără să dea nici un răspuns la întrebarea dacă a existat sau nu o provocare, chiar dacă prima instanță a răspuns afirmativ și a pronunțat o hotărâre de achitare. Aceasta a mai notat, de asemenea, că Curtea Supremă de Justiție a menținut hotărârea instanței de apel, fără a se pronunța asupra acestei chestiuni.

Curtea a notat, de asemenea, că I. nu a fost prezent în fața instanței și că, în plus, în niciun moment reclamanta nu a putut fi interogată. Cu toate acestea, rolul lui I., care a contactat inițial reclamanta și i-a cerut să întocmească planul de construcție, pare să fi fost, cel puțin semnificativ, în succesiunea evenimentelor care au contribuit la comiterea actului de corupție.

Interogarea lui I. a devenit și mai importantă în măsura în care s-a stabilit că el nu era proprietarul apartamentului pentru care a cerut planul de a construi o anexă. Curtea reiterează faptul că solicită ca agenții sub acoperire și orice persoană, care ar putea să depună mărturie cu privire la o provocare din partea poliției, să fie audiați

de instanță și să fie audiați reciproc sau să prezinte, cel puțin, motive întemeiate atunci când acest fapt este imposibil (*Lagutin și alții v. Rusia, nr. 6228/09 și 4 alții, § 101, 24 aprilie 2014 și Virgil Dan Vasile, citată mai sus, § 46*). În acest caz, Curtea a notat că prima instanță nu a putut audia mărturia lui I. din motive de sănătate. Cu toate acestea, a observat că nici un certificat medical privind starea de sănătate a lui I. nu este anexat la dosarul cauzei. În plus, aceasta notează că Curtea de Apel nu a întreprins măsuri de stabilire a eventualelor problemelor de sănătate ale lui I., Curtea a considerat, prin urmare, că aceste autorități nu au înaintat motive întemeiate și suficiente pentru absența lui I. (*comparați cu Bobeș v. României, nr. 29752/05, § 39, 9 iulie 2013*).

Cu privire la acest ultim aspect, Curtea a notat că Curtea de Apel, anulând sentința de achitare a primei instanțe, nu l-a audiat personal nici pe V., a cărui mărturie era, de asemenea, esențială pentru a determina dacă a avut loc sau nu o provocare de către poliție și pentru a înceta procesul. Aceasta reiterează faptul că, în cazul în care o Curte de Apel trebuie să se ocupe de fapte de drept și trebuie să examineze vinovăția sau nevinovăția reclamantei în ansamblu, ea nu poate, în scopul unui proces echitabil, soluționa corect aceste probleme fără o apreciere directă a probelor (*Ekbatani v. Suedia, 26 mai 1988, § 32, seria A nr. 134 și Dan, citată mai sus, §§ 32-33*).

Colegiul lărgit reține că, fiecare înaltă parte contractantă la Convenție are obligația, în temeiul art. 1 din Convenție de a recunoaște drepturile Convenției oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa și, în temeiul art. 46 § 1 din Convenție, s-a angajat să se conformeze hotărârilor definitive ale instanței europene în litigiile la care ea este parte. Adică, interpretările Curții cuprinse în hotărârile sale, adoptate în privința Republicii Moldova, sunt obligatorii pentru instanțele judecătorești naționale (moldovenești).

Mai mult ca atât, conform prevederilor alin. (8) art. 7 Cod de procedură penală, hotărârile definitive ale Curții sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, procurori și instanța de judecată. Reieșind din sensul acestei norme, au caracter obligatoriu nu doar interpretările Curții cuprinse în hotărârile sale adoptate în privința Republicii Moldova, dar și cele adoptate în privința altor state.

Cel mai eficient mod de a repune persoana căreia i-a fost recunoscută încălcarea în situația sa inițială (*restitutio in integrum*) pentru Republica Moldova ca stat contractant și în conformitate cu prevederile legale în vigoare, este aplicarea căii de atac extraordinare, și anume a procedurii de revizuire a cauzei la nivel național, prin care instanța își retractează propria hotărâre.

Astfel, luând în considerație forța obligatorie a hotărârii Curții, precum și a constatărilor adoptate de Curte, pentru statele contractante, Colegiul stabilește că probele ce au stat la baza condamnării lui Dmitrieva Tatiana, sunt lovite de nulitate, deoarece până la momentul provocării nu au existat suspiciuni obiective confirmate prin probe, că Dmitrieva Tatiana ar fi fost implicată în acțiuni infracționale, înainte de începerea operațiunii sub acoperire.

Ca urmare, probele administrate pe caz, începând cu data de 05 decembrie 2005, în conformitate cu art. 94 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, nu pot fi admise ca probe, acestea fiind obținute prin provocarea persoanei la săvârșirea infracțiunii și, prin urmare se exclud din dosar și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare.

De asemenea, Colegiul remarcă faptul că, alte probe în susținerea învinuirii înaintate, de către partea acuzării nu au fost prezentate în cadrul acestui proces penal, ceea ce duce la constatarea lipsei unui cumul de probe obligatoriu în cazul emiterii unei sentințe de condamnare.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul conchide că urmează a desființa toate hotărârile judecătorești irevocabile pronunțate în cauza dată, cu dispunerea soluției de achitare a lui Dmitrieva Tatiana Xxxxx de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

Cu referire la solicitarea recurentei, privind menținerea sentinței, Colegiul penal, atestă că acesta nu poate fi admisă, deoarece sentința conține concluzii contradictorii în stabilirea temeiului ce stă la baza achitării lui Dmitrieva Tatiana, fiind constatate în sentință concluzii cu temeiuri de achitare diferite.

11. Conform art. 464¹ alin. (11), 435 alin.(1) pct.2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Se admite cererea de revizuire declarată de către condamnată Dmitrieva Tatiana și avocatul acesteia Tarnovschi Vasile, se desființează total decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 05 decembrie 2007, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2007, sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 16 martie 2007 și se dispune achitarea lui **Dmitrieva Tatiana Xxxxx**, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 15 octombrie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Țurcan Anatolie

Judecător

Boico Victor